

Jézus – minden reménységünk középpontja

Minden nácóv kárfizátt, amelyet valaha gyermeknek adtak, van egy, amely magányosan, egyedül áll, mozdíthatatlanul. Bár ma trófa vagy eskü tőrgyát is kápezheti, mégis eljén majd az a nap, amikor minden tőrd, mennyen és földön egyaránt meghajol e nácóv viselője előtt, aki királyok királya és uraknak Ura. Ez az a nácóv, amely letétket megtartja; ez a nácóv a záloga annak, hogy utunk végén biztonságban partot érünk.

Jézus.

Öt fogjuk

dicsőni egy ránkavaláságon keresztül. Az egész világ nem bírni el azt a kányvmenyiséget, amelyet Rála Á-rni lehetne (lásd Jn 21:25). Ágy jogos a kárdés, hogy mi vajon mit érhetünk el egy ilyen rövid cikkben? Nos, Ágy gondolom, hogy választ kaphatunk a ká legfontosabb kárdésre: Kicsoda Jézus? Mit tett Jézus?

Á

Kicsoda Jézus?

Maga Jézus

tette fel ezt a kárdést: "Érti pedig kinek mondotok engem?" (Mt 16:15). Ávszázadok Áta, emberek millióit, nőket és férfiakat egyaránt foglalkoztatja Jézus személye. Alacsony származású nácóreti Ács, vándor Gyágyá-tás és Prádikátor, akit a rÁmaiak keresztre feszítettek - kicsoda ő valásájban? Egy Á ember? Egy nagy ember? PráfÁta? Mártár? A legjobb ember, aki valaha is Ált? Mondhatsz egy dolgot, vagy szájzat, de akkor sem leszel képes megadni Neki a kellő tiszteletet, csak lekicsinyled Őt. A taps, amellyel Ásokat máltathatsz, lealacsonyÁ-tja Őt.

Ő ennél

tábbnek tartotta magát. Nemcsak egyszerű embernek, hanem az Emberfiának. Az Általa előnyben részesített elnevezés a Dániel (7:13-15) és az Ezékiel (2:1, 3, 6, 8) kányvben olvasható ÁtomÁsokkal hozza kapcsolatba személyét.

Talán Áppen

ezért Pál apostol a Második ÁdÁmnak nevezte Jézust (1Kor 15:45), aki szerinte egy Á faj, egy Á emberiség Ál Áll, és Ára fordít mindent, ami az első ÁdÁmmal elveszett.

ÁdÁmhoz

hasonlÁsan, a nácóreti Jézus is test és váor volt (Zsid 2:14). Igazi ember ÁvÁon,

szenvedett a melegtől és a hidegtől, a fájdalomtól és az öhségtől, a bánattól és a kátságtól, és legvégül magát is a halálra is.

Azonban a

Szent-írás tanúsága és a Jézust ismerők bizonyításai szerint Jézus több volt, mint ember. Amikor Péter felkiáltott, hogy "ÉzTe vagy a Krisztus, az élő istennek Fia", akkor Jézus nem javította ki őt, hanem a kijelzőket mondta: "ÉzBoldog vagy Simon, Jánosnak fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg nálad, hanem az Őn mennyei Atyám" (Mt 16:16-17).

és ez a

mozzanat a keresztnyugotri nyelven: az örökkévaló Isten a nízireti cs szemelyben jelt le a Földre, belépett az időbe és testet vltt. Feljltotta a zzznk sájtort, osztzott elveszettségünkben és megtért voltunkban, és egy lett a zzznk. ÉzKezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennel, és Isten vala az Ige... és az Ige testé lett és lakozk mi kzznk" (Jn 1:1, 14).

Á

Mi tett Jézus?

Soha ember ögy

nem szlt, mint Jézus (Jn 7:46); soha ember ögy nem lt, mint Jézus. ÉzSzajjelrt jt tvn" (ApCsel 10:38) - gygytotta a beteget, elvitte a z hrt a szegényeknek, megldotta a gyermekeket, tpltta az öhezőket és feltámasztotta a holtakat a halálból. Micsoda példamutatás öletet lt Jézus! Gyengöd volt és kedves, arra ttrekedett, hogy a rzzte ölö embereket felemelje.

Azonban

bármilyen példamutatás öletet lt a Megváltás, az szszvetsög r-rzi májsra helyezték a hangsúlyt. Mind a nagy evangélium kzzpontjában Jézus szenvedésé ill - a Golgotához vezető események. Normális kzzlmények kzztt, kzzvetőinek szögyenkezniük kellett volna Jézus halála miatt. A keresztnyék mágsem próbálták meg elrejteti a keresztnyék, és nem magyarázkodtak miatta. Ehelyett inkább felmagasztalták: ÉzNkem pedig ne legyen májsban dicsekedsem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztnyében, aki áltál nkem megfeszített, és Őn is a világnak" (Gal 6:14). ÉzMert nem vgeztem, hogy egyöbről tudjak ti kzztetek, mint a Jézus Krisztusról, mágpedig mint megfeszített" (1Kor 2:2).

Jézus

szolgálatának megbotránkoztatás mozzanata: kereszthalála. A Szent-írás azonban azt rja, hogy miként Jézus Isten volt szletésben, öletben és szolgálatában, ögy Isten volt a halálában is. Jézus halála nem kudarc volt, öppen ellenkezőleg, kzzldetése vöghéztételnek megkoronázása. Halála áltál, Isten rözsesvö vltt bánatunknak és reményvesztettségünknek, bñssöggünknek és

elkeseredettségekünknek, halálunknak. Isten megáldotta, magára vette az emberi élettel járó tapasztalatokat, és megszabadított minket (1Pt 2:24-25; 2Kor 5:18-19). És Krisztussal egybent, ahogy mi megáldomelnénk, hogy mi olyan bűnösökben éljünk, amelyet Ő kapott. Eltávolított Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságjaitól, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetted a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, és [...] és az Ő sebeivel gyógyuljunk meg" (Á%sa 53:5)." (Jézus életé, 16-17. old.)

A mi áldvbizonyosságunk nem a saját szemünkben van, hanem Jézusban, nem abban, hogy mi mit teszünk, hanem abban, hogy Ő mit tett. Benne teljesek vagyunk (Kol 2:10), mert Ő a mi igazságunk, szentségünk és vilátságunk (1Kor 1:30). Jézus szolgálata azonban nem ért a Golgotán. Feltámadt sírjából, majd felment a mennybe, ahol hatalmas Főpapunként végzi tovább szolgálatát (Zsid 8:1-2). Ő a nagy Bárány, aki hamarosan újra eljön. De ezáltal már nem azért, hogy a bűnnel foglalkozzon, hanem hogy ártvegye jogos uralmát és megszabadítsa népét (Zsid 9:27-28).

A világ eseményei hamarosan tetőpontjukhoz érnek. A járó és a rossz - Krisztus és Szentjén - kizárólagos nagy kezdlem hamarosan ért, és együtt énekelhetjük a mennyei lányokkal, hogy: "Értéktel a megilletett Bírány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bűncsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást" (Jel 5:12).

Á

William G. Johnsson